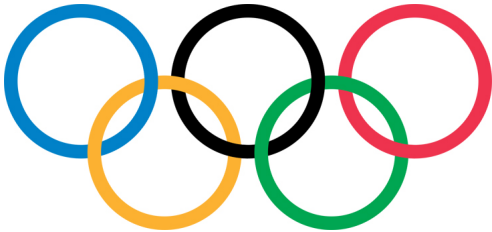

Στη συνείδησή μου οι Ολυμπιακοί αγώνες ήταν, τον προηγούμενο αιώνα, μια μεγάλη ειρηνική γιορτή της ανθρωπότητας.

Αντίκριζα με δέος τη μαυρόασπρη εικόνα του ξυπόλητου Αμπέμπε Μπικίλα στους δρόμους της Ρώμης, τη μορφή του Μπομπ Μπήμον να πετά στο Μεξικό, τα επτά χρυσά με τα αντίστοιχα παγκόσμια ρεκόρ του Μαρκ Σπιτς στο Μόναχο, τα επτά άριστα της 14χρονης Νάντιας Κομανέτσι στο Μόντρεαλ και τις 80 φορές που ακούστηκε ο ύμνος της Ε.Δ.Σ.Δ. το '80 στη Μόσχα με φόντο το Μίσα. Αυτά περί των αθλητικών.

Περί του ευρύτερου πλαισίου υπήρξαν οι υψωμένες γροθιές των ανυπόδητων Τόμυ Σμιθ και Τζών Κάρλος στο βάθρο των 200 μέτρων στο Μεξικό, οι ατιμώρητες κρατικές δολοφονίες στην πλατεία τριών πολιτισμών στην ίδια πόλη λίγο πριν την έναρξη των αγώνων, καταγεγραμμένες ως η σφαγή του Τλατελόκλο, το μακελειό στο Μόναχο, το μποϋκοτάζ των αφρικανικών χωρών στο Μόντρεαλ, η σημαντική υπέρβαση του κόστους στους ίδιους αγώνες, οι κουτσοί Ολυμπιακοί της Μόσχας με 65 χώρες απύσες ένεκα της Σοβιετικής εισβολής στο Αφγανιστάν και η απάντηση τέσσερα χρόνια αργότερα με την απουσία του ανατολικού μπλοκ με εξαιρέσεις εκείνη της Γιουγκοσλαβίας, της Ρουμανίας για την οποία οι διοργανωτές κατέβαλαν το κόστος μετάβασης και παραμονής, αλλά και της Κίνας που μετείχε εκεί για πρώτη φορά.

Η τελευταίοι Ολυμπιακοί που κέντρισαν το ενδιαφέρον μου ήταν το '88 στη Σεούλ με την περιφημη υπόθεση Μπεν Τζόνσον και το σιγά – σιγά αποκαλυπτόμενο, σε μας τους αδαείς, μέγεθος της πλοκής ανάμεσα στα συμφέροντα αθλητικών, φαρμακευτικών εταιρειών και

λοιπών χορηγών.

Το ευρύτερο θέμα άρχισε να παίρνει άλλες διαστάσεις από τον Σεπτέμβριο του '97 στη Λωζάνη όταν ο πρώην φαλαγγίτης, «Αθάνατος» Juan Antonio Samaranch, πρόεδρος των υπόλοιπων «Αθανάτων» της Δ.Ο.Ε, στο Palais de Beaulieu της Λωζάνης, με τα ισπανόφωνα αγγλικά του πρόφερε τη λέξη: Athens. Πανηγύρισε η Ελληνική αποστολή, της grande dame προεξαρχούσης λες και υψώθηκε η γαλανόλευκη στην Αγιά Σοφιά, τη γνήσια όχι εκείνη που δεν χρηματοδότησε ο τίγρης, η ομάδα του οποίου έμεινε εκτός Ευρώπης από τον Ιούλιο. Τα ίδια, σχεδόν, και για τον ευρωπαϊκά φιλόδοξο, αιώνιο έφηβο που μας έκανε γνωστότερη την Λουντογκότερς της ομόρου Βουλγαρίας.

Ζούσαμε, τότε στα τελευταία του 20ου αιώνα, στην εποχή του εκσυγχρονιστή, της απελευθέρωσης της τραπεζικής πίστης, του εκ Μαγνησίας εκδότη που μας ξεβλάχεψε, στα ωραία του Χ.Α.Α. Είχε ξεκλειδώσει η κενωνία και ξεκαπίστρωτη κάλπαζε στις αβενιάδες της ευτυχίας.

Ήρθε και το ευρώ, τι ανείπωτη χαρά! τι σπουδαίο που δεν χρειαζόμαστε συνάλλαγμα για τα ευρωπαϊκά ταξίδια μας και ο ελληνισμός στα καλύτερα του υποδέχτηκε τον πλανήτη για τους 28ους σύγχρονους θερινούς Ολυμπιακούς αγώνες στον πιο ήπιο Αύγουστο του αιώνα. Φιλοξενία, πνεύμα ανάτασης, γιούχα για τους Αμερικάνοι στον τελικό των 200 μέτρων ανδρών, και ένας τόπος άγιος, χωρίς πυρκαγιές αν εξαιρεθεί εκείνη στα Turkmauntains από τα πανηγυρικά fireworks στο παλάτι της grande dame. Άραγε να μετάνιωσαν οι όσοι με οποιοδήποτε τρόπο, συνέβαλαν σε εκείνο το μεγαλειώδες θαύμα;

Σημειώνω όλα αυτά τα, τάχα, αιρετικά σε μια εποχή που η παραπληροφόρηση επικρατεί της πληροφόρησης, ο διεθνισμός του χρήματος έχει υποτάξει την αλληλεγγύη των λαών και η κουταμάρα σημειώνει τις υψηλότερες τιμές της από τότε που στη Γη κυριαρχούσε η δεισιδαιμονία και η υποταγή. Ένας άλλος μεσαιώνας, θα έλεγε κάποιος απαισιόδοξος.

Τα ανωτέρω δεν έχουν να κάνουν κάτι με τις προσπάθειες των αθλητών. Από τον Απρίλιο είχε βγει δημόσια ο Βούλγαρος προπονητής του άλτη από τα Γρεβενά, τότε που έκαναν προετοιμασία, τότε που έτρωγαν με πίστωση στα μαγειρεία της αγοράς της Καλαμάτας και είπε πως «*φέτος δεν έχει έρθει ένας να μου δώσει μια καραμέλα να γίνει καλύτερος ο Μίλτος*». Κι όταν ο Μίλτος πέταξε στα 8.41 στο 6ο του άλμα έγινε χρυσός, πρωτοσέλιδο, πασίγνωστος και αυτοστιγμεί ήρωας, παλικάρι, διαστημικός και τα τοιαύτα. Μολοντούτο στην άφιξη του στα πάτρια τον ανέμεναν ολιγότεροι από αυτούς που

περίμεναν τους χαμένους των τηλεοπτικών παιχνιδιών. Όχι, βέβαια, πως ενοχλήθηκε ο ολυμπιονίκης.

Το αυτό και για τα δάκρυα του αρσιβαρίστα, που δεν πάλεψε μόνο με τις μπάρες μα και με την αδιαφορία, αλλά στο τέλος προθυμοποιήθηκε ο υφυπουργεύων περί τα αθλητικά να τον εναγκαλιστεί στα αεροπουέρτα μπας και συμμαζέψει το θέμα. Είναι ο ίδιος υφυπουργεύων που έδωσε ή βρήκε τα εκατομμύρια για τη μελλούμενη φαραωνική φιέστα του Δ.Ρ.Α. σε ένα τόπο χρεοκοπημένο, στη δύνη μιας πανδημίας, για ένα σπορ που στην πατρίδα μας, κοιτά το παρελθόν του με ζήλια, το παρόν του με ολότελα λανθασμένες επιλογές και για το μέλλον δεν δίνει σέντσι.

Οι ολυμπιονικές είναι τα κοσμήματα στο αθλητικό στέμμα του κάθε τόπου. Αρκεί να υπάρχει το στέμμα. Ήγουν ο αθλητισμός, ο υγιής αθλητισμός, το ενδιαφέρον, το ανιδιοτελές ενδιαφέρον της πολιτείας και η συμμετοχή, η καλοπροαίρετη συμμετοχή των χορηγών. Κι όλα αυτά σε ένα παγκόσμιο αθλητικό κίνημα που θα χαρακτηρίζεται από την καθαρότητά του.

Δεν είναι εύκολη η ευθυγράμμιση όλων αυτών, όσο κι αν γεννούν οι Ολυμπιακοί αγώνες και γενικότερα ο αθλητισμός βαθιά συναισθήματα, ατυχώς είναι πλέον πρώτα προϊόν και μετά οτιδήποτε άλλο. Οι άδειες κερκίδες στους αγώνες του Τόκυο, στους πρώτους σύγχρονους Ολυμπιακούς που διεξήχθησαν σε μονή χρονιά, είναι μια ακόμα ένδειξη για τον παραπάνω ισχυρισμό. Ίσως οι αγώνες δεν έγιναν για τους θεατές, πολύ πιθανόν δε να μην έγιναν για το Citius, Altius, Fortius. Μπορεί όμως να έγιναν για τα υπογραμμένα βαριά συμβόλαια.

